

PEAPIISKOPI LÄKITUS

jõulupühadeks ja algavaks Issanda aastaks 2023

Jõulukirikus tuttavate ja armsate jõulukoraalide laulmise vahel kõlav jõuluevangeelium puudutab kõiki hingekeeli. Silme ette kerkivad kujutluspildid lõkketule ääres end soojendavatest karjustest, kelleni jõuab taevane inglikoori laul Jumala aust ning rahust maa peal, millest inimestel on hea meel.

Sseekordsed jõulud ei saabu meie maailmajaos paraku „rahuga maa peal“, sest Ukraina kannatab Venemaa agressiooni all ning sõjarahutus tungib sealt, kuhu pommid kukuvad, veel tuhandete kilomeetrite kaugusele üle Euroopa. Sel aastavahetusel tuleb oma esimesed jõulud võõrsil veeta miljonitel Ukraina sõjapõgenikel, kes kõik on oma kodust ja kodumaalt sunnitud põgenenud.

Nukrusega tuleb tõdeda, et inimkond ei ole aastatuhandete kestel õppinud midagi varasemate põlvkondade sõjakuse ja vägivallega kaasnenud traagikast. Lohutav on siiski tõdeda, et põgeniku leiba on omal ajal maitsnud ka oma sünnilinnas võimutsenud vägivalda jalust pagenud jõululaps Jeesus.

Meile on tuttav evangelist Matteuse värvikas jutustus hommikumaa tähetarkade külaskäigust Petlemma, et kummardada vastsündinud Jeesust kui Kuningat ning kinkida talle kulda, viirukit ja mürrit. Lootusrikka külaskäigu kirjeldusele järgneb aga dramaatiline jutustus kuningas Heroodese julmusest, mis ähvardas lõppeda kurvalt nii Jeesusele kui tema vanematele. Matteus jutustab: „Kui nüüd tähetargad olid lahkunud, vaata, siis ilmus Issanda ingel Joosepile unenäos ja ütles: „Tõuse, võta kaasa laps ja tema ema ning põgene Egiptusesse ja jää sinna, kuni ma sind käsin, sest Heroodes tahab lapse üles otsida ja hukata!“ Siis Joosep tõusis, võttis lapse ja tema ema ning põgenes öösel Egiptusesse.“ (Mt 2:13–14)

Harva oleme jõulupühadel meenutanud, et Jeesus veetis pärast sündimist esimesed eluaastad põgenikuna Egiptuses. Püha Perekond naasis sünnimaale alles pärast türannkuninga Heroodese surma. Seekordsete jõulude ajal on 65 000 Ukraina sõjapõgeniku jaoks just Eestimaa selleks turvaliseks Egiptuseks, kust varju otsida, kuniks Kremli sõjaka agressori aeg ümber saab.

1944. aastal Stalini punaterrori eest kodust ja sünnimaalt põgenenud eestlased on meenutanud, et kõige suurem koduigatsus valdas neid just esimeste võõrsil veedetud jõulupühade ajal. Uuel asumaal maapaos olles ei tuntud end kodus, et lähedaste ringis kogu hingest jõulurõõmu nautida. Väga harva olid pagulased jõuluõhtul teretulnud kohalike pühadelauda. Tegelikult olid ju kõik lootnud jõuda jõuluks koju ...

Ka Eestimaal varjuvad põgenikud ei pääse veel seekord jõuluks koju. Et jõulud oleks tõelised kristliku armastuse pühad, kutsun eestimaalasi annetama jõuluringituse jagu rõõmu neile, kes on sunnitud tähistama jõule põgenikena Eestimaal. Paljudele meist on ka jõukohane jõululauda kattes lisada oma pere pidulistele Püha Perekonna liikmete jagu kostilisi, kelle jõululauale saame omalt poolt jõulurõõmu lisada. Leevendagu meie väike panus pisutki maapaos viibijate koduigatsust ning olgu tunnistuseks maarjamaisest külalislahkusest ja ligimesearmastusest.

Rinkigu Jõululaps rõõmu ja rahu kogu maailmale ning õnnistagu meid Issanda aastal 2023!

+ Urmas Viilma